

SCHILLER INSTITUTTET

Stem ikke på EU-fascisme!

Ugeavis 21 – 2014

STOP ATOMKRIG

I STEDET FOR EU's & NATO's KRIGSPOLITIK:
**SAMARBEJDE MELLEM
SUVERÆNE NATIONER**

BYG DEN NYE SILKEVEJ: KØBENHAVN - MOSKVA - BEIJING

SCHILLERINSTITUT.DK

SANKT KNUDS VEJ 11, KLD. T.V. · 1903 FREDERIKSBERG C · 35 43 00 33

NYT FINANSKRAK PÅ VEJ!
VI HAR

**PATENT
LØSNINGEN**

1 GLASS/STEAGALL-
BANKOPDELING **2** NATIONALT
KREDITSYSTEM **3** INFRASTRUKTUR
FUSIONSØKONOMI

**STOP EU-FASCISME
OG BANKUNION!**

SCHILLERINSTITUT.DK

SANKT KNUDS VEJ 11, KLD. T.V. · 1903 FREDERIKSBERG C · 35 43 00 33

Hør Schiller Instituttets formand Tom Gillesberg:

Radio24syv 16. maj 2014:

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1764>

Radio Schiller, politisk orienteringsmøde 15. maj

2014: <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1755>

Radio Schiller, nyhedsopdatering, 19. maj 2014:

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1765>

I dette nummer:

***Alexander Hartmann: Europa ved en skillevej: Opbygning sammen med Kina – eller Bankdiktatur!** s. 1

***Helga Zepp-LaRouche: De europæiske nationers Almene Uafhængighedserklæring** s. 3

* **EU's nye imperie-lovgivning retter angreb mod nationale forfatningsdomstole og økonomisk suverænitet** s. 7

* **Konference i Spanien for udtræden af euroen** s. 7

* **Ruslands Glazyev: Selv meget store nationale kreditter til realøkonomisk produktivitet er ikke inflationskabende** s. 7

Europa ved en skillevej: Opbygning sammen med Kina – eller Bankdiktatur

Af Alexander Hartmann, redaktør for *Neue Solidarität, BüSo's*¹ organ i Tyskland.

18. maj 2014 – Her umiddelbart før valget til EU-parlament den 25. maj viser der sig to klare, modsatrettede perspektiver for Europas og den øvrige verdens fremtid. Men det er de fleste vælgere desværre slet ikke klar over. For hidtil har der været rapporteret meget lidt om begge disse perspektiver i medierne, og det med god grund. Man ønsker tydeligvis ikke, at den brede befolkning befatter sig nærmere med disse idéer – og da slet ikke lige før Europavalget.

For det ene af disse perspektiver står Spinelli-gruppens og Bertelsmann-stiftelsens planer om, i de kommende år

¹ Bürgerrechtsbewegung Solidarität er LaRouche-bevægelsens modstykke i Tyskland og et politisk parti, som, med landformand Helga Zepp-LaRouche som spidskandidat, stiller op til EU-valget den 25. maj med kandidater over hele Tyskland. Helga Zepp-LaRouche er desuden stifter af det internationale Schiller Institut, med Tom Gillesberg som formand for afdelingen i Danmark.

at begynde på et nyt initiativ for at gennemføre en europæisk forfatning, som fuldstændig udelukker de nationale parlaments og regerings indflydelse på den økonomiske politik og valutapolitikken, og hvor myndigheden inden for disse områder helt vil blive overdraget EU-kommissionen og Europaparlamentet. Af kommissionen vil der dannes en art overregering, som har samtlige beføjelser til at forme skatte- og finanspolitikken samt den økonomiske politik i Europa udelukkende i det bankerotte finanssystems interesse. Og netop dette er tydeligvis også dette initiativs egentlige formål, for de nationale forfatninger har i mange tilfælde vist sig at være en stor hindring for gennemførelsen af de støtte- og nedskæringsforholdsregler, som bankerne kræver. Med Spinelli-Bertelsmann-initiativet ville et system blive skabt, som knap nok behøvede at tage hensyn til borgernes forfatningsmæssige rettigheder.

Hvad det fører til, når bankernes krav har forrang frem for borgernes rettigheder, kan man allerede se i Grækenland og på Cypern, hvor økonomien, arbejdspladser, sundheds-, pensions- og socialsystemet i stor udstrækning blev ødelagt. Og netop dette venter også de øvrige nationer, for iflg. den til den tid eksisterende beslutningssituation vil der, i tilfælde af et krak i en »systemrelevant« bank, blive gennemført en bail-in (dvs. en konfiskering af kontohavernes indeståender, -red.) efter cypriotisk forbillede for at redde de banker, som betragtes som værende for store til, at man kan lade dem gå bankerot. Og i givet fald vil det komme til at dreje sig om langt mere end blot en enkelt bank, fordi de alle sammen er indbyrdes stærkt forgældede. For at redde bankerne vil man altså ofre økonomien og menneskene.

Men heller ikke dette vil være tilstrækkeligt til at fylde det bundløse kar. Vicepræsidenten for den amerikanske, statslige indskudsgarantifond (FDIC), Thomas Hoenig, formulerede det således den 7. maj i en tale til Bostons Økonomiske klub: Da intet har ændret på, at storbankerne er højkomplekse, indbyrdes afhængige og deres pengeressourcer er usikre, ville det være usandsynligt, at en af disse banker endnu kunne få kredit fra privat hold, hvis den skulle befinde sig under konkursbehandling. »Under panikken ville kreditgiver fra den private sektor ikke kunne vurdere, hvor tilgængelig eller pålidelig de sikkerheder er, som skal til, for at dække enorme summer af kortfristede lån med penge. Altså ville den eneste kilde til likviditet for disse institutioner i tilfælde af en konkursbehandling være staten.«

På trods af de forstærkede bestræbelser i retning af internationalt samarbejde, findes der »endnu ikke tilstrækkelige overnationale love for insolvens til klarlæggelse af kreditorernes rettigheder på tværs af de nationale grænser, og ingen mekanisme til sikring af pålideligheden af pengeforretningerne hos blot en eneste af disse institutioner, som eksisterer på tværs af de nationale grænser ... Under disse omstændigheder ville det være tåbeligt at ignorere den kendsgerning, at landene ville beskytte deres hjemlige kreditorer og standse pengeudstrømningen, når en krise truer.«

I tilfælde af et krak ville altså, bail-in eller ej, regningen sluttelig ende hos staten – og den har heller ikke flere

penge. Hvis det kom til en »Cypernkrise« i globalt målestok, så ville hele den vestlige verdens finansielle, økonomiske og politiske system bryde sammen. Og faktisk må man endda regne med, at et sådant sammenbrud indtræder allerede længe før den nye Europa-forfatning kan blive gennemført.

Denne udsigt er det, som driver det vestlige system ind i en konflikt med Rusland og Kina, og det forklarer NATO's og USA's aggressive politik over for disse to magter: Man vil tvinge Rusland og Kina til at overgive sig til globaliseringen og udplyndringen af deres lande til fordel for finansspekulationen. Jo mere fortvivlet, det vestlige systems situation er, desto mere aggressiv bliver vestens politik, og det er klart, at dette udgør vejen til atomkrigens afgrund, med mindre kursen ændres.

Fredeligt samarbejde i stedet for konfrontation

Men denne situation er på ingen måde uden alternativ. Det andet af de to perspektiver viser sig i det forslag, som Det kinesiske Ingeniørakademi har fremlagt, og som går ud på at bygge højhastighedsjernbaner – og vel at mærke ikke blot de kendte forbindelser mellem Kina og Europa, som går under betegnelserne »Den nye Silkevej« og »Den eurasiske Landbro«, men også forbindelser til Singapore og Indien, under Beringstrædet og over til Amerika. Kinas premierminister Li Keqiang fremlagde under sit besøg i Afrika endda det forslag, at man skulle forbinde samtlige det afrikanske kontinents hovedstæder med hinanden gennem et netværk af højhastighedsjernbaner – og dermed implicit også med de øvrige kontinenter.

Helga Zepp-LaRouche, landsformand og spidskandidat for Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo) ved valget til EU-parlamentet, og som i Kina også er kendt som »Silkevejs-Ladyen« på grund af sin indsats for den »Nye Silkevej«, kommenterede dette kinesiske forslag den 14. maj i en internetdiskussion, idet hun sagde, at hun var meget lykkelig over dette, »for denne idé om en Ny Silkevej, en Eurasisk Landbro og sluttelig en Verdenslandbro – det er præcis den idé, som vi (BüSo) foreslog, da Berlinmuren faldt. Da Sovjetunionen opløstes, foreslog vi en fredsorden for det 21. århundrede, hvis grundlag netop skulle være opbygningen af denne Eurasiske Landbro; idéen var at forbinde Europas befolknings- og industricentre med Asiens gennem såkaldte udviklingskorridorer ... I grunden var det altid vores idé, at man måtte skabe et økonomisk samarbejde mellem først og fremmest Eurasiens stater, men derudover netop også, at man skulle udbrede denne infrastrukturudvikling i de underudviklede dele af verden.«

Efter 23 år med disse bestræbelser har Kina nu sat denne politik ganske massivt på dagsordenen. »Hermed er, for første gang, det realistiske håb til stede, at vi i rette tid kan bevæge os væk fra afgrunden om en truende verdenskrig, og i stedet for sætte en helt anden agenda på dagsordenen, nemlig det fredelige samarbejde for menneskeheds fælles mål, hvorunder hører ikke mindst hungersnøden i verden, samt den kendsgerning,

(fortsættes side 7)

De europæiske nationers Almene Uafhængighedserklæring

Af Helga Zepp-LaRouche,
Schiller Instituttets stifter

Wiesbaden, 26. januar 2014:

Den følgende erklæring er skrevet for at udgøre det idémæssige grundlag for mobilisering af alle de kræfter, som i denne, for civilisationen så store krise, ønsker at genskabe Europas fremtid som et samfund, der er bygget på principper blandt suveræne republikker og på samarbejde med menneskehedens fælles interesser som mål.

I lyset af den kendsgerning, at ikke alene eurozonen, men hele det transatlantiske system befinder sig på randen af disintegration, er det eneste spørgsmål, der står tilbage, hvorvidt der vil ske et styrtud i kaos, eller der vil finde en ordnet udtræden af EU og af enhedsvalutaen sted, således, at der kan træffes forholdsregler til at overvinde krisen.

Det burde stå alle mennesker, der kan tænke, klart, at vi står over for en civilisationskatastrofe af dimensioner uden forlignelse, og dog er det absolut rædselsvækkende, at der tilsyneladende kun findes nogle få, modige mennesker, der vover at kalde faren ved sit rette navn: vi har kurs mod et systemisk sammenbrud, der kan føre til en ny verdenskrig, denne gang termonuklear, og som kunne udlette menneskeheden. Skakbrættet til en Tredje Verdenskrig er allerede på plads; et styrtud i økonomisk kaos ville næsten med sikkerhed sætte en kædereaktion i gang, som ville involvere anvendelsen af verdens militære beredskab, som er tilstrækkeligt til at tilintetgøre livet på denne planet.

Det presserende spørgsmål er derfor, hvorfor der er så stort et svælg mellem den åbenlyse fare for befolkningens liv og lemmer og den udbredte mangel på forsøg på at undgå den.

De europæiske nationer holdes i øjeblikket fanget i en overnational struktur, som tydeligvis går imod deres eksistentielle interesser, fornægter deres bedste kulturarv og frarøver dem deres fremtid. Disse strukturer repræsenterer, i moderne gestalt, den ene af de to tendenser i europæisk historie, som nu i tre tusinde år har konkurreret om overherredømmet, og det er det oligarkiske system, hvor en lille, elitær herskende klasse forsøger at påtvinge sine privilegier over for befolkningsflertallet. Den anden tendens, det republikanske princip, der tilsigter optimal ud-

vikling af borgernes kreative evner – som det personificeres i Solon, Athens vise lovgiver – er blevet fuldstændig fjernet fra den aktuelle EU-politik, og selv de svageste impulser i denne retning afværges.

Passende metaforer for disse to tendenser som historiske kræfter er de græske, mytologiske skikkelser Zeus og Prometheus. Zeus, den menneskehadende hersker over Olympen, symboliserer den oligarkiske model, hvor elitens privilegier er det eneste, der tæller, og folket ikke har nogen rettigheder.

I Friedrich Schillers *Solons og Lykurgos' lovgivning* beskriver han Lykurgos' Sparta som prototypen på den oligarkiske stat, i hvilken alt er underordnet interesserne hos den herskende elite, der har frihed til at dræbe slaverne – heloterne – efter forgojdtbefindende, når som helst, de måtte finde det passende.

Prometheus, menneskets ven og ild-giver, anstrenger sig til det yderste for at gøre det muligt for menneskeheden at omfavne resultaterne af fremskridt og således forbedre midlerne til sin opretholdelse. Det, der er af Prometheus-natur i mennesket, er dets kreative evne, det guddommelige glimt af ny viden, der gør mennesket virkelig frit og frigør det fra det oligarkiske systems undertrykkelse. Ligesom Zeus, i Aischylos' tragedie *Den bundne Prometheus*, straffer Prometheus for at give mennesket ilden ved at lænke ham til en klippe for evigt, således hader og frygter oligarkiet i dag de frie individers kreative, åndelige evner, eftersom det betyder afslutningen på og sejren over oligarkisk styrelse.

Med kristendommens kamp mod Det romerske Imperium blev menneskets ret og potentiale til ubegrænset selvudvikling som individer, der er skabt i Skaberens billede, hævet til et helt nyt, højere niveau. Siden da har Det romerske Imperium og dets vilkårlige kejsere været modellen for imperiale, oligarkiske strukturer, hvis hovedfigurer ønsker at forhindre det almene folk i at tænke ved at give dem »brød og cirkus« og holde dem nede i en tilstand, hvor de accepterer deres eget slaveri.

Kristendommens historiske betydning ligger i, at den i princippet overvandt imperiesystemet. Gennem personen Jesus Kristus blev menneskehedens evne til *capax dei*, dvs. dens evne til at tage del i Gud og Hans uendelige kreative evne, fastlagt. Det markerede et radikalt brud med de før-kristne myter og deres cykliske idé om naturen som tilblivelse og bortgang, som en tilbagevenden til det evige Samme, som Moder Gaia, for hvem tilblivelse og bortgang er naturens uforanderlige elementer. Med Jesus Kristus og kristendommens eksistens fremkom muligheden af i det mindste indre frihed og udvikling af den kreative personlighed. Herskerne i Det romerske Imperium indså, hvor eksplosiv denne idé kunne blive for deres system og svarede igen ved at forfølge hans disciple.

Det var Nicolaus Cusanus' banebrydende bidrag i det 15. århundrede med hans nye, videnskabelige metode, som sejrede over peripatetikernes og skolastikernes deduktive tænkemåde. Og hans overlegne metode til kreativ tænkning gjorde det også muligt for ham at lægge grunden til moderne videnskab, såvel som også den suveræne nationalstats repræsentative system. Muligheden for deltagelse

i en suveræn regering blev for første gang fuldt og klart udtrykt, og med den, konkretiseringen i politisk betydning af de menneskerettigheder, som allerede var blevet defineret af kristendommen, men politisk undertrykt af de herskende, oligarkiske strukturer.

Det byder på en fascinerende indsigt i friheden og nødvendigheden af historie, at Cusas idéer – som allerede var iboende republikanske – på to måder bidrog til skabelsen af en Ny Verden i Amerika. På den ene side havde de, gennem Paolo dal Pozzo Toscanelli, indflydelse på Christoffer Columbus' maritime ruter og bidrog derved til opdagelsen af den formodede »nye ø«, dvs. det amerikanske kontinent. Men idéerne blev også anvendt politisk for første gang i det 17. århundrede i Massachusetts Bay-kolonien, og senere, naturligvis, i Den amerikanske Frihedskrig imod Det britiske Imperium, samt i Den amerikanske Forfatning. I sit smukke digt *Columbus* hyldede Friedrich Schiller dette fremsyn og siger om Amerikas opdagelse:

*Med geniet har naturen
en evig pagt;
Hvad af den ene loves,
bliver af den anden fuldbragt*

Endnu i dag repræsenterer Den amerikanske Forfatning en milepæl i menneskehedens historie – dette er sandt, på trods af Det britiske Imperiums gentagne, konstante forsøg på at omgøre amerikansk uafhængighed ved at overbevise det amerikanske etablisement om at vedtage den imperiale regeringsmodel under de særlige, anglo-amerikanske relationer. Store præsidenter, som John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt og John F. Kennedy, har gang på gang genoplivet ånden fra den amerikanske uafhængighed.

I kontrast hertil lykkedes det imidlertid aldrig for Europa at kaste det oligarkiske system af sig.

Håbet hos de republikanske kræfter, der omgav Friedrich Schiller, om, at starten på Den franske Revolution kunne føre til en gentagelse af det amerikanske paradigme på det europæiske kontinent, gik aldrig i opfyldelse. Den jakobinske terror og Napoleons efterfølgende imperiepolitik resulterede udtalt i en ny version af Det romerske Imperium. Perioden med Restaureringen², som Kongressen i Wien bragte i stand, knuste i lang tid selv den republikanske ånds kortlivede sejre, som var blevet opnået gennem de præjssiske reformatorers politik og de tyske frihedskrige mod Napoleon.

Efter milepælen med Den amerikanske Revolution oplevede mange europæiske nationer korte faser, hvorunder republikanske dyder og det almene vel var fremherskende. Eksempler herpå er Karl III af Spaniens økonomiske reformer, der opstod ud af hengivenhed over for det almene vel, og som fremmede den produktive arbejdskraft, universel uddannelse, industriel udvikling og videnskabelig forskning, eller den korte fase i Tyskland, hvor de præjssiske reformatorer var en del af regeringen og Wilhelm von Humboldt, blandt andre, indførte, hvad der

fortsat er det bedste uddannelsessystem nogensinde, eller Bismarcks industrielle og sociale reformer, som transformerede Tyskland fra at være en feudalstat til at være en moderne industrination med et banebrydende, socialt system. Af andre eksempler kan nævnes det heroiske forsøg af Jean Jaurès, som blev myrdet to dage før Første Verdenskrig brød ud, på at standse fremstødet for denne krig, eller, i Italien, industrialiseringen af Piemonte og Camillo Cavour's befrielse af Norditalien fra habsburgernes besættelse, og det »økonomiske mirakel« efter Anden Verdenskrig, takket være Enrico Matteis politik for udvikling, de Gaulles Femte Republik, som både definerede princippet om suverænitet og fædrelandenes fælles mission, og Adenauers embedsperiode, som genbekræftede kristne principper efter naziperiodens rædsel. Men det var aldrig muligt at afkaste det oligarkiske åg, som det f.eks. kan ses i den kendsgerning, at der fortsat er otte herskende monarkier og utallige royale familier, men som også ses, om end det er skjult, i de overnationale institutioner.

Siden Maastricht-traktaten og den Europæiske Monetære Union, som blev tvunget ned over Tyskland som prisen for genforeningen, efterfulgt af Lissabontraktaten og den planlagte fuldførelse af europæisk integration, har denne udvikling imidlertid ødelagt alle tidligere, historiske perioders forsigtige, midlertidige fremskridt. Lissabontraktatens EU er blevet et perfekt eksempel på det oligarkiske system, hvor Zeus-princippet utøjlet hersker.

De europæiske regerings principielle tolerance, symbolske protester ufortalt, af NSA's og GCHQ's totale overvågning af europæiske borgere, såvel som den forestående optrapning af imperiepolitikken gennem Den transatlantiske Frihandelsaftale (TTIP), den offentligt proklamerede ekspropriering af borgernes rigdom under bail-in-politikken, samt EU's totale mangel på forpligtelse over for bevarelse af verdensfreden, gør det umuligt at forblive i EU på grund af eksistentiel selvopholdelsesdrift.

Grundlaget for at træde ud af EU på basis af

De Forenede Staters Forfatning

På intet tidspunkt er de europæiske folk blevet spurgt, om de var parat til at overføre en endnu større andel af national suverænitet til EU. Snarere end at give folket en grundig og omfattende informering om implikationerne og målene for europæisk integration karakteriseredes planlægningen af Den monetære Union af forræderisk bedrag, trusler og endda kriminelle handlinger. De eneste lande, der senere fik lov at udtrykke deres mening om den europæiske forfatning gennem en folkeafstemning, Frankrig og Holland, stemte imod den. Men dette fik ingen indflydelse på begivenhederne. Den samme tekst, med kun 5 % af dens indhold ændret, blev underskrevet to år senere af regeringsledere og kaldtes nu »Lissabontraktaten«. I modsætning til en forfatning indeholder den ingen forskrifter for mulige folkeafstemninger. Enhver debat om ændringer i de juridiske forhold, som denne traktat ville forårsage, blev bevidst nægtet offentligheden.

² Genindførelsen af det engelske monarki, -red.

I fuld bevidsthed om de dybe sår, som det 20. århundredes verdenskrige har efterladt, fandt de, der er fortalere for konsolidering af europæisk integration, det belejligt som deres hovedargument at anføre, at den var nødvendig for at garantere fred i Europa.

Arkitekterne bag Unionen havde imidlertid helt andre hensigter. Den var, beviseligt, for længst blevet planlagt for at fjerne suveræne folks deltagelse i deres regering og erstatte det med neo-feudale strukturer, under hvilke de førmtalte umistelige menneskerettigheder ville blive afskaffet og ofret til fordel for en lille, oligarkisk elites privilegier. Det kan desuden ikke benægtes, at dette be- drag nødvendigvis ødelagde den forudgående, herskende fred og har skabt større fjendtlighed blandt de europæiske folk end på noget andet tidspunkt siden 1945.

Et andet hovedargument er, at der ikke er noget alternativ til EU i en globaliseret verden, fordi kun et forenet Europa er stærkt nok til at stå imod de kommende storme. Men en af EU's førende strateger, Rober Cooper, skrev:

»Den mest vidtrækkende form for imperial udvidelse er den Europæiske Unions ... Det postmoderne, europæiske svar på trusler er at udvide det samarbejdende imperie-system endnu mere.«

Det er netop EU's geopolitiske, imperiale udvidelse mod Øst, som udgør en fare for freden i Europa og videre, og som producerer stormene. Denne ekspansion har ikke gjort Europa stærkere, kun mere militariseret, og dets sammenfletning med et NATO, der også er i færd med at udvides, ses i stigende grad som en trussel af andre større magter, hvilket yderligere forøger faren for krig.

Til fordel for »finanssystemets stabilitet« er borgerne i de europæiske lande blevet tvunget til at yde endnu flere ofre, men man er nu nået til et punkt, hvor fortsat underkastelse under den overnationale EU-struktur ikke længe kan tolereres. Trojkapolitikens historie omfatter krænkelser af menneskerettighederne, ødelæggelse af demokratiet, nægtelse af meningsfrihed, og opfordring til voldeligt angreb, hvis ultimative mål er at indføre et absolut tyranni over disse stater. Men frem for alt overtræder Trojkaens politik det Femte Bud: »Du skal ikke slå ihjel«, eftersom den fører til en bevidst stigning i dødsraten. Der findes et ord for sådan noget, som vi alle i Europa kun alt for godt kender: folkemord.

EU har misbrugt sine institutioner ved at sætte dem til at tjene et globalt finanssystem, som har ophobet bjerge af fiktiv, ubetalelig gæld i en størrelsesorden, der overskrider den reelle vareproduktion, som er nødvendig for menneskehedens opretholdelse, med det ene formål at gøre nogle udvalgte få umådeligt rige, vel vidende, at et voksende antal mennesker kommer til at betale for det med deres liv.

Disse institutioner har hensynsløst fremmet finanssystemets totale insolvens og har nu til hensigt at besvare det umiddelbart forestående, systemiske kollaps med massiv ekspropriering af befolkningens rigdom gennem en kombination af flere bailouts (redningspakker til bankerne), der betales af skatteyderne, hyperinflationsskabende pengetrykning og den direkte konfiskering af bankindestånder under den såkaldte bail-in. Skulle det lykkes disse

institutioner at gennemføre deres planer, ville det fremkalde globalt kaos og mange millioner menneskers død.

Man har nået det stadium, hvor der er begået forbrydelser mod Europas folk, og hvor forbrydelser på en endnu større skala truer med at forekomme i den nærmeste fremtid, således, at det, for deres egen sikkerheds skyld, ikke længere kan tillades de europæiske folk at forblive i disse institutioner.

For at bevise dette, fremlægger vi de følgende kendsgerninger for en oprigtig verden:

EU's arkitekter og herskere førte med fuldt overlæg de europæiske folk bag lyset med hensyn til deres sande hensigter og tyede til intriger, fordi de vidste, at skulle der opstå udbredt diskussion i de respektive parlamenter og i medierne, ville deres planer blive afvist.

Der er foregået en bevidst tilsløring af den kendsgerning, at væsentlig magt i den suveræne stat i stigende grad var blevet overført til overnationale strukturer, og at de fortsat ville blive overført.

Love er blevet ændret for at reflektere den oligarkiske ideologi på en sådan måde, at finansmarkedernes tyranni, tøjlesløs spekulation og grådighed ville holde stand, med mere og mere rigdom, der flød ned i lommerne på de få.

Et system er blevet skabt, som en efter en har væltet de hjørnesten, der er uundværlige for realøkonomiens udvikling. Vitale forsyninger af elektricitet og vand, som er nødvendig for de fremtidige generationers fortsatte eksistens, er bevidst blevet undermineret af EU's forholdsregler. Det samme gælder for investeringer på væsentlige områder som infrastruktur og landbrug.

Et system er blevet skabt, som fremmer en stadig større omfordeling af rigdom fra de fattige til de rige, hvilket er en trussel mod selve grundlaget for det sociale system, idet det gennemfører nedskæringer på selv sundhedssystemet og efterlader de svage forsvarsløse.

Et system er blevet skabt, som nægter over halvdelen af unge mennesker i visse europæiske lande både et arbejde og udsigten til at finde et arbejde og således berøver dem håbet om en bedre fremtid.

Et system er blevet skabt, som ikke længere respekterer menneskets umistelige rettigheder, som tramper på retten til lykke, et system, som har fornægtet statens primære opgave, nemlig beskyttelsen af det almene vel.

Et system er blevet skabt, som er en trussel mod frihed, idet de mennesker, der kritiserer denne politik, i nogle lande allerede straffes med fængsel og store bøder. Frihed er også truet, fordi fremmede stater får lov til at udføre storstilet overvågning, og de europæiske lande er selv en del af dette.

Et system er blevet skabt, som fuldstændig har afvist den oprindeligt definerede opgave om at udvikle Afrika, ved hjælp af en monetaristisk og »bæredygtig« politik,

der forhindrer kontinentets udvikling og således er med til at forværre flygtningeproblemet.

Vi, repræsentanter for oppositionsorganisationer i de forskellige europæiske nationer, udsender en appel til den Øverste Dommer i verden om moralsk retfærdighed for vore hensigter, og for »vore rettigheder, som uforandret hænger i stjernerne«³, og vi erklærer med højtidelig alvor, at disse Europas nationer er frie og uafhængige stater, og retmæssigt bør være så, at de er befriet fra enhver troskab over for EU-bureaukratiet, og at de som frie og uafhængige stater har fuld beføjelse til at afvise krig som middel til konfliktløsning, at slutte fred, at indgå alliancer, at oprette handel, og at udføre alle andre handlinger og ting, som uafhængige stater i henhold til lov må udføre. Og som bekræftelse af og støtte til denne Erklæring påkalder vi de menneskerettigheder, som er etableret under naturloven og menneskehedens identitet som den eneste, kreative art, i henhold til skabelsesordningen.

Alternativet

Selv om lovprincippet om *pacta sunt servanda*⁴ i almindelighed skal respekteres, er, i lyset af den eksistentielt truende situation, som de førømtalte bedrag og hensigter har ført til, Artikel 62 i Wienerkonventionen om Loven om Traktater relevant, iflg. hvilken lov de traktater kan gøres ugyldige, hvis omstændigheder er opstået, som man ikke forudså, da traktaten blev indgået. Desuden siger Artikel 50 i Lissabontraktaten: »Enhver medlemsstat kan beslutte at træde ud af Unionen i overensstemmelse med sine egne, forfatningsmæssige forudsætninger.«

Hvis alle medlemsstaterne i EU træder ud af denne Union og genvinder fuld suverænitet, så betyder det på ingen måde, at de vil falde tilbage til en chauvinistisk statsdannelse, men snarere, at de bør forene sig i en alliance af fuldstændig suveræne, forfatningsmæssige stater, som er forpligtet over for menneskehedens fælles mål.

I en æra med termonukleare våben er sikring af freden den altoverskyggende, presserende vigtige opgave. Vi kan sikre, at krig som middel til konfliktløsning afvises en gang for alle ved i den umiddelbart forestående fremtid at grundlægge en alliance mellem suveræne stater, der forenes omkring de fælles, overordnede interesser om det almene vel for alle vore borgere. Princippet fra den Westfalske Fred, fra international lov og fra FN's charter er absolut gældende.

Vi forpligter os til den omgående skabelse af en økonomisk og finansiell ordening og et kreditsystem til langsigtede investeringer, der sætter en stopper for de milliardfoldige lidelser som følge af hungersnød og sygdomme, der kan behandles, og skaber værdige forhold for alle mennesker på denne planet. Det første, uundværlige skridt mod dette mål er gennemførelse af en global Glass/Steagall-lovgivning.

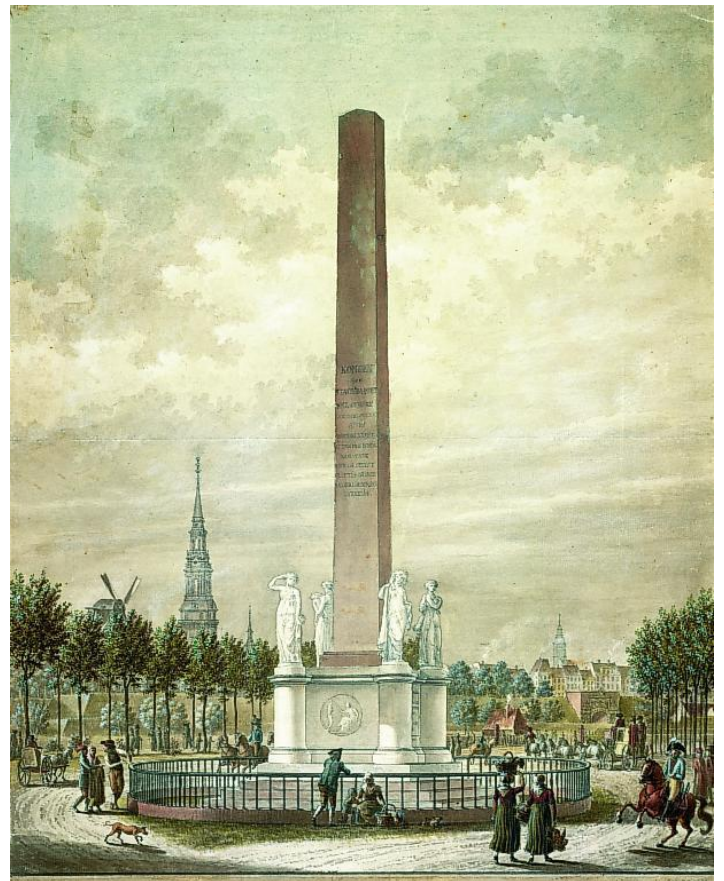
Vi forpligter os yderligere til at rette vor indsats imod et fælles forsvar mod farer, der er en trussel mod os alle,

såsom forsvar mod meteoritter, asteroider og kometer. Ligeledes må det være vort mål at fjerne terrorismens plage, fremstilling og handel med narkotika og menneskehandel i enhver form.

Derfor må der gives førsteprioritet til videnskabelige gennembrud inden for de områder, som fremmer vor gensidige udvikling, og som muliggør menneskehedens fortsatte eksistens på et højere niveau, såsom anvendelsen af fusionskraft, udforskning af rummet og rummedicin.

Vi er, gennem sådanne forbedringer, fast besluttet på at bidrage til opmuntring af et nyt, mere humant paradigme for at indlede en ny æra i menneskets historie. Denne Nye Renæssance må indånde nyt liv i vore nationers fremmeste, klassiske kultur og således introducere en fornuftens Prometheus-alder.

VASALSTAT I FEUDAL-EUROPA Eller DANSK SUVERÆNITET?

Tom Gillesberg siger:

**STEM IKKE PÅ
EU-FASCISME!**

³ Citat fra Rütli-eden i Friedrich Schillers sidste skuespil, Wilhelm Tell, fra 1804

⁴ Aftaler skal holdes

at hele kontinenter, som det afrikanske, i øjeblikket virkeligt går under, eller trues af undergang.«

Løsningen er naturligvis at udvikle Afrika økonomisk. »Jeg er meget glad for, at Kina nu har taget dette vidunderlige initiativ, og jeg ved fra alle vore afrikanske kontakter i mange afrikanske lande, at de er meget, meget glade over samarbejdet med Kina, som naturligvis også er i kinesernes interesse, men sandelig også i afrikanernes interesse. Og det er dem langt kærere end at høre søndagsprædikener fra EU, men ikke få noget tilbud om udvikling ... Vi vil gøre alt for, at også den tyske middelstand og den tyske industri erkender, at Tysklands virkelige interesse ligger i samarbejdet om denne Verdenslandbro.«

Kina har vist, hvordan man besejrer underudvikling

Dernæst sammenlignede Helga Zepp-LaRouche Kinas og Tysklands afvigende kurs i den seneste tid. Kina har fundet en vej til at besejre underudvikling. Efter den videnskabs- og uddannelsesfjendtlige »firebandes« fald har det kinesiske lederskab under Deng Xiaoping besøgt og studeret de økonomisk succesrige lande som Tyskland og Japan, og har bevidst »bragt de bedste elementer af disse landes økonomiske udvikling med tilbage og dernæst taget dem i anvendelse« - og har altså gennemført et totalt aksiomatisk skift og dermed sat en sund økonomisk politik på dagsordenen. »Det har i løbet af kort tid sat denne enorme økonomiske udvikling i gang. Og egentlig er alle de mennesker, som jeg for nylig atter talte med i Kina, ganske enkelt overbevist om det: Det er den vej, som kan besejre underudvikling ... De reformer, som Deng Xiaoping har gennemført, er et slående bevis på, at en sådan reform, et skift væk fra et falsk, økonomisk koncept, til enhver tid er muligt. Dertil kræves blot politisk vilje og en erkendelse af, at man har været på gal kurs.«

»I Tyskland har vi desværre gjort det stik modsatte«, fortsatte hun, for i Tyskland har tilhængerne af maoismen »gået den lange vej gennem institutionerne«, og disse mennesker befinder sig endnu i dag i førende positioner. »Kina har taget det kloge skridt at overtage den tyske, økonomiske model fra efterkrigstiden, mens vi var så dumme at holde på kulturrevolutionens vranglære frem til i dag, hvilket klartest manifesterer sig i den 'grønne' politik. Jeg mener, at hvis Tyskland vil komme ud af den nuværende krise, så må vi atter vende tilbage til de idéer, som engang var ganske almindelige her, nemlig en bekræftelse af det økonomiske og videnskabeligt-teknologiske fremskridt, som er blevet bragt til anvendelse i Kina. Kina har simpelt hen den idé at arbejde sammen med andre stater, for at harmoniske relationer, og dermed en fredelig udvikling, skal opstå, hvilket Kina betragter som sin egeninteresse.«

Europa står altså ved en skillevej. Det må beslutte sig til, om det går videre ad vejen til et diktatur, som bureaukrater i Bruxelles forvalter, til gavn for bankerne, eller om Tyskland, gennem økonomisk samarbejde med Kina og Rusland om menneskehedens fælles mål, overvinder sin egen økonomiske og politiske krise. Denne afgørelse er

op til Dem. Giv BüSo Deres stemme den 25. maj – og hjælp os med at udbrede disse idéer!

EU's nye imperie-lovgivning retter angreb mod nationale forfatningsdomstole og økonomisk suverænitet

17. maj 2014 – I det 306-siders tykke bind, som indeholder udkastet til den nye »Grundlæggende Lov« for Den Europæiske Union, tilstår forfatterne fra Bertelsmann-stiftelsen/Spinelli-gruppen, at de ønsker at neutralisere nationale forfatningsdomstoles virkning, især den tyske domstol: »Press fra retsvæsenet vil også anspore til udøvelse af traktatrevision – ikke mindst fra den tyske Forfatningsdomstol i Karlsruhe, som er bekymret over det europæiske projekts legitimitet og Unionens indtrængen i lovgivningsområder, navnlig vedr. beskatning, som tidligere har været underkastet de nationale parlamenters eksklusive område.

»Den væsentligste fornyelse af den Grundlæggende Lov ... er installeringen af en økonomisk regering af den fiske union ... Regeringen af Unionens finansielle og økonomiske politik er baseret på den Europæiske Kommission, som vil få en finans-facilitet til at låne og udlåne penge. En ny post som Finansminister skabes, hvis arbejde er at stabilisere Unionens økonomi og tildele dets ressourcer. Eftersom medlemsstaternes reformer af den økonomiske politik indvirker på resten af Unionen, skal nationale planer diskuteres og koordineres *ex ante*.«

I artikel 200 foreskriver den Grundlæggende Lov et system med direkte beskatning til det nye regeringssystem. Den fastlægger imidlertid, at EU-regeringen skal respektere de samme sindssyge Maastricht underskuds-/gældsparametre, som blev etableret i Protokol 10 af den Europæiske Traktat (3 % underskud, gæld 60 % til BNP.) Den nye, overnationale regering kan udskrive direkte og indirekte skatter inden for alle grene. Artikel 202 lyder: »Det Europæiske Parlament og Råd, i overensstemmelse med den normale, lovmæssige procedure, kan vedtage forholdsregler vedr. beskatning af omsætning, iværksætte toldafgifter og andre former for indirekte beskatning, så vel som beskatning af selskaber, fysiske individer og andre former for direkte beskatning til gavn for Unionen.«

Konference i Spanien for udtræden af euroen

11. maj 2014 – En tredages konference under navnet »Forlad euroen for at genvinde suverænitet« begyndte i går aftes i Valencia. Konferencen er arrangeret af »Frente Civico Somos Mayoria« (»Vi er Borgerflertalsfronten«, FCSM), en upartisk, i vid udstrækning venstreorienteret modstandsbevægelse under ledelse af Julio Anguita, en historisk leder af den kommunistiske bevægelse, og som er en af de få politikere i Spanien, der stadig respekteres af mange.

FCSM-ledere fremfører, at »euroen er et magtsystem, som koncentrerer og er indbegrebet af den type Europæisk Union, som er blevet bygget: et system, som er helliget nedskæringspolitik, loft over offentlig gæld, samt finanskapitalens enorme magt i Europa.« FCSM-

programmet lader mange spørgsmål ubesvarede, men det står stejlt på, at det er en »uomgængelig« betingelse for at redde Spanien, at euroen forlades, sammen med en afskrivning af den illegitime gæld og kontrol af kapitalstrømmen.

Det kortfattede organiseringsdokument til konferencen tilføjer, at gensidig enighed med andre i Europa ville være optimalt, men ingen international alliance, som forbyder en udtræden af euroen, kan accepteres.

FCSM-talsmænd sagde til pressen, at deres hensigt med konferencen er at sætte en udtræden af euroen på dagsordenen for valget til EU-parlamentet (de er ikke et parti og stiller ikke op), og de angreb de to dominerende partier (PP og PSOE) for at »flygte fra problemet med euroen, som er det virkelige problem, vi står overfor.« Aktivister fra den spanske LaRouche-bevægelse, som vil være til stede, rapporterer, at et resultat er, at byen Valencia er overklustret med plakater om at forlade euroen.

Ruslands Glazyev:

Selv meget store nationale kreditter til realøkonomisk produktivitet er ikke inflationsskabende

13. maj 2014 – Det russiske akademimedlem, rådgiver til præsidenten og mål for Obamas sanktioner, Sergei Glazyev, har et langt interview i dag med *rbcdaily.ru*, et russisk finansnyhedsagentur; selv i en Google-oversættelse er interviewet interessant og vigtigt for Ruslands økonomiske politik.

Glazyev siger, at Rusland er i færd med at blive »afskåret fra dollaren«, ikke af ham eller af landets regering, men af USA og Storbritannien. Hans 10 år gamle forslag til et nationalt betalingssystem og for betaling af Ruslands handel i nationale valutaer - ikke blot med Asien, men også med EU – haster nu. Han afleder spørgsmål, som søger detaljer om, hvordan regeringen og Finansministeriet tager hans 15-punkts forslag for økonomisk og finansiel gen-industrialisering og re-onshoring (dvs. tilbageflytning af virksomheder fra udlandet, -red.) i slutningen af sidste måned, idet han siger, at alle forslagene er en del af et sammenhængende kursskift i politik, som omstændighederne vil fremtvinge.

Glazyev foreslår klart, at Rusland bør gennemtvinge kontrol med fremmed valuta for at standse/vende kapitalflugten (som skønnes at være over 200 mia. dollars siden finanskrigen startede, af finanskriger Mario Draghi). Glazyev siger, at den russiske økonomi, for igen at vokse, har behov for langfristede lån til udvikling af »kompleks« eller avanceret vareproduktion; men den nationale rente er højere end forrentningen i produktionsindustrien. Derfor må regeringen yde national kredit: udvide realkreditte uden for markedet, åbne kreditlinjer, inklusive gennem udviklingsbankerne.

Glazyev, den økonom og politiske leder, som hentede Lyndon LaRouche til at tale foran Dumaen, kommer med sin mest slående kommentar som svar på et spørgsmål, om national kredit vil forværre inflationen, nu på 7 % i Rusland. »Under genrejsningen af den kinesiske økonomi«, siger Glazyev, »var raten af cirkulation af penge usædvanlig høj. Det var det samme under det japanske,

økonomiske mirakel. I dag har vi et forhold mellem kredit og BNP på omkring 50 % af vore konkurrenters – nogle er 100 % højere – 200 %. Hvis spørgsmålet om at sætte penge i cirkulation foræres bort til banker for spekulation, så kommer inflationen. Hvis det er til at genfinansiere den realøkonomiske sektor og til investering i moderniseringen af det videnskabelige og tekniske potentiale, så er det anti-inflationsskabende.«

Bemærk, at Kinas cirkulation af penge siden 2008 faktisk har ligget på et godt stykke over 10 billioner dollars, tre gange Federal Reserves total; dette er rent rituelt blevet fordømt af britiske, økonomiske forfattere som værende en garant for et globalt krak, kinesisk hyperinflation osv. Men i stedet fører kineserne an i verden inden for produktionen af højhastigheds-jernbanekorridorer, for blot at nævne et eksempel på deres industrielle kurs.

GLASS-STEAGALL, IKKE EU-FASCISME

Bankunionen vil tage dine penge og dit liv!

VI HAR LØSNINGEN PÅ DEN ØKONOMISKE KRISE:

Glass/Steagall bankopdeling:

Nyt kreditsystem:

Infrastruktur-Fusionsøkonomi:

Få hele Schiller Instituttets

udførlige trepunktsprogram for en

økonomisk genrejsning i Danmark:

<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

KOM TIL POLITISK ORIENTERINGSMØDE:

Torsdag 29. maj kl. 19.00

Schiller Instituttets kontor,

Sankt Knuds Vej 11, kld. tv.,

1903 Frederiksberg C.

Tlf.: 35 43 00 33; mobil: 51 21 72 06

Eller vær med via Google Hangouts

Kontakt Aarhus:

Janus Kramer: 28 51 87 50

Hans Schultz: 60 16 40 96

Tag Ansvar!

Vær en Nationsbygger!